

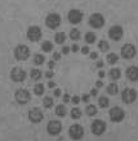
97 F4

J. Weckenströo

BIBLIOTHEEK THU-KAMPEN

0013 8387

BIBLIOTHEEK

PThU

Oudestraat 6, Kampen

0013 8387

SOCIAAL CONGRES 1891.

SECTIE I. PUNT 1.

Onderwerp: Welke algemeene beginselen beheerschen, volgens de H. Schrift de oplossing der sociale quaestie, en welke vingerwijzing voor die oplossing ligt in de concrete toepassing, welke deze beginselen voor Israel in het Mozaïsch recht gevonden hebben?

Rapporteur: Dr. H. BAVINCK.

I.

De Schepping des menschen onderscheidt zich in belangrijke opzichten van die der andere aardsche wezens. Zij wordt voorafgegaan en ingeleid door eene plechtige beraadslaging Gods, Gen. 1 : 26. Zij heeft plaats, doordien des menschen lichaam opzettelijk uit het stof der aarde gevormd, en de adem des levens hem van boven in zijne neusgaten wordt ingeblazen, Gen. 2 : 7. En zij heeft tot resultaat, dat de mensch is beeld en gelijkenis Gods.

Aan dezen oorsprong beantwoordt zijne bestemming. Als beelddrager Gods heeft hij de roeping, om God zijnen Schepper recht te kennen, van harte lief te hebben en met Hem in de eeuwige zaligheid te leven. Zijne bestemming is eene hogere, dan die van alle andere aardsche schepselen; zij gaat verre boven de aarde uit, en vindt niet in den tijd, maar in de eeuwigheid hare rust. Hoeveel de mensch ook ontving, hij was niet aanstonds wat hij worden moest en worden kon. Hij had het eeuwige leven, de eeuwige zaligheid nog niet, maar moest deze in den weg der gehoorzaamheid verwerven. Zoo zag hij zich een doel gesteld, waarnaar hij streven moest; een hemelsche roeping aangegeven, welke hij te vervullen had.

Deze bestemming voor de eeuwigheid sluit echter eene aardsche levenstaak niet uit. Het geestelijke is niet eerst, maar het natuurlijke. De eerste mensch was aardsch uit de aarde, 1 Cor. 15 : 45—47, en ontving eene roeping ook voor deze wereld. Hij is door zijn lichaam aan de aarde verwant, voor zijn bestaan van haar afhankelijk, en leeft in veel opzichten haar leven mee. Met het oog op die aarde wordt een dubbele taak hem opgedragen, n. l. om haar te vervullen en te beheerschen, Gen. 1 : 28, 2 : 15. Deze aardsche levenstaak is van zijne bestemming voor de eeuwigheid wel onderscheiden, gelijk de instelling van den Sabbat naast de werkdagen ook bewijst. Maar zij strijden toch niet en vormen geene tegenstelling. De trouwe vervulling der aardsche roeping bereidt juist voor de eeuwige zaligheid voor, en het bedenken van de dingen die boven zijn, geeft kracht tot trouwe behartiging der aardsche belangen.

Ter vervulling dezer dubbele roeping ontving de mensch alle noodige gaven en krachten. Hij was beeld Gods, geschapen in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, en dus van harte geneigd en bekwaam om den wil Gods te volbre-

gen. En door de schepping van den mensch als man en vrouw stelde God hen in staat, om de aarde te vervullen en te beheerschen. Dit onderscheid des geslachts, deze instelling van het huwelijk sluit in kiem alle latere sociale verhoudingen in zich, van man en vrouw, ouders en kinderen, broeders en zusters, dienstbaren en vrijen, overheid en onderdanen enz. Daarin zijn in beginsel alle ongelijkheden gegeven, welke straks onder menschen zullen bestaan; verschil in ziel en lichaam, karakter en temperament, in gaven van verstand en wil, van hart en hand, enz. De ongelijkheid is dus in de schepping, in den wil van God zelf gegrond en niet eerst gevolg van de zonde.

Door deze tweeërlei levenstaak werd de mensch opgeroepen tot den arbeid. God schiep den mensch niet tot ledigheid en een zalig niets-doen. Zelf altijd werkende Joh 5 : 17, wil Hij, dat de mensch ook daarin Hem gelijk zij. Zes dagen geeft Hij hem daarom, om door allerlei arbeid van hoofd en hand de aarde aan zich te onderwerpen; ook de arbeid is dus eene inzetting Gods. Maar Hij voegt daaraan een zevenden dag toe, en zegent en heiligt dien, opdat de mensch, rustende van zijn dagelijksch werk, niet in de aarde, maar in den hemel het einddoel van zijn streven zou zien, en met alle schepselen ruste zou zoeken in de gemeenschap met God.

Voor dit gansche leven, zoowel in- als uitwendig, voor heel zijn handel en wandel ontving de mensch een regel en leidraad in de wet Gods, welke in zijn hart stond geschreven; in de liefde tot God en den naaste. Zoolang hij aan dezen regel zich hield, had hij geene stoornis te vreezen in de verschillende verhoudingen, waarin hij geschapen werd. De dood met al wat hem voorafgaat en volgt, kon daarin niet binnentreden. Dienstknecht Gods en heer der aarde, stond hij tot alle ding in de rechte verhouding. Zelfs het uitwendig lot stemde met zijne inwendige gesteldheid overeen. Een Paradijs was zijne woonplaats. Er was harmonie tusschen deugd en geluk, tusschen heiligheid en zaligheid.

II.

Maar de zonde, dat is de overtreding van Gods wet, is in de wereld gekomen, en heeft storend en verwoestend ingewerkt op alle verhoudingen, waarin de mensch oorspronkelijk stond. Allereerst werd door haar de band der gemeenschap met God verbroken. De zonde bracht ongelooft, ongehoorzaamheid, vijandschap jegens God. Zij doet den mensch vergeten de dingen die boven zijn, en zijne eeuwige, hemelsche bestemming uit het oog verliezen; zij onderwerpt hem aan de aarde en doet hem in de zienlijke dingen zijn heil en zijne zaligheid zoeken. De mensch is vleesch geworden door de zonde.

Dit had ten gevolge, dat ook de rechte verhouding van den mensch tot zichzelf werd verstoord. Het evenwicht werd verbroken. Ziel en lichaam, geest en vleesch staan tegenover elkander. Het geweten stelt zich als een rechter aanklagend en veroordeelend boven den mensch. Hoofd en hart, verstand en wil, neiging en plicht liggen in onverzoenlijken strijd. De verschillende gaven en krachten voeren een voortdurenden krijg, en worden verwaarloosd of misbruikt. Zelfzucht neemt in het hart des menschen de plaats der liefde in, en voert in haar gevolg nijd, bedrog, haat, doodslag mede. Zij is thans het beginsel van zijn leven geworden en de drijfkracht van zijn handelen.

De gansche samenleving der menschen wordt hierdoor in een oorlog van allen tegen allen verkeerd. Man en vrouw, ouders en kinderen, vrijen en dienstbaren, rijken en armen enz. komen in vijandschap tegenover elkander te staan. De verscheidenheden worden tot tegenstellingen; de ongelijkheden

veranderen in contrasten. Door het egoïsme gedreven, gaan allen slechts bedenken hetgeen hunself is, en elk laat na te overwegen hetgeen eens anderen is. De maatschappij wordt een tooneel van de worsteling om het bestaan; eene wereld waarin de eene mensch een wolf is voor den anderen.

Zelfs de verhouding des menschen tot de natuur blijft van deze storende werking der zonde niet vrij. God blijft dezelfde, en het gebod dat Hij gaf verandert niet. Den mensch blijft de taak opgelegd, om de aarde te vervullen en te beheerschen. Maar de arbeid verandert geheel van karakter. De vrouw zal met smart kinderen baren. De man zal in het zweet des aanschijns zijn brood eten. De natuur werkt met den mensch niet meer mede. Zij werkt hem menigmaal tegen. Zij heeft het op zijn bestaan en leven toegelegd. Zij heeft aan zijne heerschappij zich onttrokken en de gehoorzaamheid hem opgezegd. De „doornen en distelen” der aarde, de dieren des velds, de elementen der natuur staan vijandig tegenover hem. De arbeid is voor den mensch een strijd geworden, om zich in zijn bestaan te handhaven. Het Paradijs wordt achter hem gesloten, en schier ongewapend treedt hij de ruwe, woeste wereld in.

En in dit alles voelt de mensch de oordeelen Gods. Zij vermenigvuldigen zich boven zijn hoofd. Straffeloos wordt Gods wet nooit geschonden. Zonde is zelf ellende en wordt bovendien door eene zee van rampen gevolgd. Zielepijn en lichaamssmart zijn de wrake der gerechtigheid. Onvrede des gemoeds, gevoel van schuld, wroeging der conscientie, vrees voor straf knagen aan het verborgene leven van iederen mensch. Ziekten en kwalen, rampen en onheilen rouw en dood ontnemen de vreugd aan zijn aardsche bestaan. In het graf viert de stof haar triumpf, zingt de verderfenis haar overwinningslied.

III

Deze verwoestende werking der zonde wordt echter in haren loop gestuit door de genade des Heeren. Niet op het verderf maar op het behoud en de redding der menschheid zijn terstond Zijne gedachten gericht. Reeds als Schepper en Onderhouder gaat Hij de zonde te keer en houdt ze tegen en beteugelt haar, opdat zij niet de schepping zelve verniele en Zijnen raad verijdle.

Hij doet dit allereerst reeds door de straffen en oordeelen, die Hij aan de zonde verbindt. De onrust der ziel, de smarten des levens, de strijd om het bestaan, de moeiten van den arbeid zijn openbaringen van Gods toorn, maar tegelijk middelen Zijner algemeene genade, om de ongerechtigheid in haar vaart te stuiten en de schrikkelijke uitbarstingen der zonde tegen te gaan.

Hij doet dat vervolgens, door den mensch nog over te laten eenige zwakke overblijfselen van het beeld en de gelijkenis Gods. Hij schenkt hem eene rede en geweten: onderhoudt in hem eenige kennis van Gods bestaan en eigenschappen, een zaad der religie, een besef van goed en kwaad, een bewustzijn van zijne eeuwige bestemming; en houdt door dit alles den mensch aan nog eene andere en hoogere dan deze zienlijke wereld gebonden. Er is nog eene natuurlijke Godskennis onder alle verbasteringen bij ieder volk en bij elk mensch aanwezig.

Hij doet dat eindelijk, door onder de menschheid de instellingen van huisgezin, maatschappij en staat te handhaven. Hij wekt in het hart des menschen de natuurlijke liefde van man en vrouw, van ouders en kinderen. Hij kweekt in de maatschappij allerlei sociale deugden, trek naar gezelligheid, behoefte aan genegenheid en vriendschap voor elkander. Hij splitst straks de menschheid in talen en volken, om ze voor algeheelen ondergang te bewaren. Onder de volken scheidt hij de nationale deugden der afhankelijkheid en vaderlands-

liefde. En Hij laat die verschillende volken allengs zich organiseeren tot staten, die de roeping ontvangen, om tusschen de vele en velerlei kringen der maatschappij de verhouding te regelen en het recht staande te houden.

Maar deze bedeeling der algemeene genade en der lankmoedigheid Gods is niet genoeg. Zij beteugelt den mensch wel, maar herschept hem niet. Terwijl de Heere daarom de Heidenen wandelen laat op hun eigene wegen, zondert Hij Israel af en maakt aan dit volk Zijne wegen en Zijne rechten bekend. God is Israels Koning, Wetgever en Rechter, Jes. 33 : 22. Deze rechten regelen het gansche bestaan en leven van Israel, niet alleen uit- maar ook inwendig, godsdienstig en zedelijk, staatkundig en maatschappelijk. Op sociaal terrein vinden wij vooral de volgende instellingen :

a. Israel is het volk des Heeren, dat Hem geheiligd is uit alle volken der aarde en in Zijne wegen moet wandelen. Exod. 19 : 5, 6 enz. Deze godsdienstige bestemming van Israel staat in de wetgeving van Sinai op den voorgrond. Maar niet alleen het volk, ook het land is 's Heeren eigendom. Naar vrije beschikking heeft Hij Kanaan aan de oorspronkelijke bewoners ontnomen en aan Abraham en zijn zaad ten erve gegeven. Het land is Godes, en de Israëlieten zijn vreemdelingen en bijwoners bij Hem, Lev. 25 : 23. Zij hebben het land slechts van Hem in leen en gebruik. Hij beschikt er over en Hij zorgt, dat en hoe het onder de stammen en geslachten wordt verdeeld, Jozua 13 v.

b. Deze stammen en geslachten worden door den Heere in stand gehouden en voor hunne bezittingen bewaard. Hij beloofde vruchtbaarheid aan Israels familiën, Gen. 12 : 2, 13 : 16. Deut. 28 : 4, en hield de gedachte levendig, dat kinderen een zegen waren en een erfdeel des Heeren, Ps. 113 : 9, 127 : 3—5, 128 : 3. De bezittingen gingen op de zonen over; indien dezen ontbraken, erfden de dochters, maar onder de verplichting, om te huwen met mannen uit haar eigen stam, Num. 27 : 8. 36 : 1—13. Eene kinderloos achtergeblevene weduwe moest door een broeder of verwant van den overleden echtgenoot ten huwelijk genomen worden, opdat zijns broeders naam niet uitgedelgd werd en zijne bezitting niet aan anderen overging, Deut. 25 : 5—10.

c. Omgekeerd werden de bezittingen ook voor de stammen en geslachten bewaard. Dat geschiedde vooral door de instelling van het jubeljaar. Niet alleen moesten Israëlieten, die van wege verarming zich verkocht hadden, in dat jaar worden vrijgelaten, Lev. 25 : 39, 40 (of Deut. 15 : 12), en konden ze bovendien ten allen tijde worden gelost, Lev. 25 : 47. Maar ook de grondbezittingen mochten niet voor altijd verkocht; ze konden slechts voor eenige jaren verpacht worden. In het jubeljaar keerden ze zonder koopsom, vrij tot haar oorspronkelijken eigenaar terug. En ook vóór dien tijd had deze of zijn lossers steeds het recht om de verkochte bezitting weer in te kopen, Lev. 25. Maar deze inzetting van terugkeer en lossing gold niet van stadshuizen, Lev. 25 : 29—30 en van den Heere gewijde akkers, Lev. 27 : 16—21.

d. Door deze bepalingen werd eenerzijds verarming, anderzijds opeenhooping van grondbezit en kapitaal voorkomen. Toch werd het verschil tusschen rijken en armen, vrijen en dienstbaren niet uitgewischt. God wilde, dat er armen zouden zijn, Deut. 15 : 11. Spr. 22 : 2, en lijfeigenschap was eene wettige instelling, Ex. 21 : 20 vv. Maar een „menschwaardig bestaan" werd voor de meesten mogelijk gemaakt. De tegenstellingen werden verzacht. Het schoonst kwam dit uit op den Sabbath en de feestdagen. Dan waren er geene armen en geene dienstknechten. Allen leefden dan, zonder arbeid, uit de hand des Heeren. Allen waren dan vrij, wierpen het werkkleed af en hingen het feestgewaad om. Er was dan ruste van den arbeid en feest voor het aangezicht des Heeren.

e. En bij dit alles kwam nu nog de dienst der barmhartigheid. Aan den arme moest gewillig worden geleend, Deut. 15 : 7; een pand mocht niet met geweld genomen en moest soms voor zonsopgang worden teruggegeven, Deut. 24 : 6, 10 v. Ex. 22 : 26. Woeker mocht van den broeder niet geëischt, Deut. 25 : 19. Lev. 25 : 36; schulden moesten in het 7e jaar kwijtgescholden, Deut. 15 : 1 v.; loon op tijd uitbetaald worden, Deut. 24 : 15. Weduwen en weezen, armen en vreemdelingen moesten in het gericht rechtvaardig behandeld worden, Deut. 14 : 7. Ex. 22 : 21, 22: ze hadden recht op de nalezing van den oogst, Lev. 19 : 9 v., Deut. 24 : 19 v., in het Sabbathsjaar op den ganschen oogst, Lev. 25 : 5 op het deelnemen aan offer- en tiendenmaaltijden, Deut. 14 : 28 v., 16 : 10 v., 26 : 12 v. Gebrekkigen mochten niet bespot, Lev. 19 : 14, Deut. 27 : 18, en ouden van dagen moesten geëerd worden, Lev. 19 : 32. Zelfs voor het leven en de rust der dieren draagt de wetgeving zorg, Ex. 20 : 10, Deut. 25 : 4, 22 : 6, 28. En deze gansche dienst der barmhartigheid wordt telkens aange- drongen met een beroep op Israëls verdrukking en vreemdelingschap in Egypte Ex. 22 : 20, 23 : 9 enz. De Israelitische moraal is geschreven uit het stand- punt van den onderdrukte.

IV.

De oude bedeeling maakt in de volheid des tijds voor eene nieuwe plaats. Het wezen blijft, maar de vormen veranderen. Nu het lichaam gekomen is, verdwijnen de schaduwen. De wet wordt niet eenvoudig afgeschaff en ter zijde gelegd, maar ze wordt in en door Christus vervuld, en heeft daarmede haar einde bereikt. Het N. Testament bevat daarom geene wetgeving meer, die zoo maar door den Staat kan overgenomen en met gezag kan worden opgelegd. Maar uit de Oudtest. wet worden die eeuwige beginselen afgeleid, welke alleen het bestaan en de welvaart van huisgezin, maatschappij en staat kunnen waar- borgen. En zij worden geschreven niet op steenen tafelen maar op de vleeschen tafelen des harten, en alzoo door de gemeente des Heeren ingedragen in de zondige wereld.

Nu staat zonder twijfel in het N. Test. de redding der zielen op den voor- grond. Door de zonde is allereerst de gemeenschap met God verbroken, en ten gevolge daarvan ook de ware verhouding van den mensch tot alle andere schepselen verstoord. Zoo moet dan ook in de eerste plaats de mensch in zijne rechte verhouding tot God worden hersteld. Het kruis van Christus is daarom hart en middelpunt der Christelijke religie. Jezus is gekomen, niet in de eerste plaats om gezin en maatschappij en staat te hervormen, maar om zondaren zalig te maken en de wereld te redden van den toekomstenden toorn. Voor die redding zijner ziel behoort de mensch alles over te hebben; vader en moeder, huis en akker, zelfs het eigen leven moet hij verloochenen, om het Koninkrijk der hemelen deelachtig te worden, Matth. 6 : 33. 16 : 26 enz. En de nieuwe, verzoende betrekking, waarin de mensch door het geloof in Christus tot God komt te staan, is van zoo groote beteekenis en waarde, dat alle andere ver- houdingen en onderscheidingen daarbij verdwijnen. In Christus is geen man of vrouw, geen Griek of Jood, geen dienstknecht en vrije, Col. 3 : 11.

Toch worden daarmede de ongelijkheden, die krachtens de schepping onder de menschen bestaan, in dit aardsche leven niet uitgewischt. De bijzondere eigendom blijft: het voorbeeld der Jeruzalemsche gemeente staat te veel op zich zelf en draagt een te exceptioneel karakter, om het tegendeel te bewijzen. Het verschil van armen en rijken, dienstknechten en vrijen, ouders en kinderen,

overheid en onderdanen wordt door Jezus en Zijne Apostelen ten allen tijde in hunne woorden en handelingen ondersteld en geëerbiedigd. Vooral 1 Cor. 7: 17—24 leert duidelijk, dat elk ook na zijne bekeering blijft in de beroeping, waarin hij geroepen werd. De verscheidenheden, naar den wil van God in de schepping aanwezig, worden door den Zoon bij de herschepping niet te niet gedaan.

Maar wel worden van het beginsel der verzoening met God uit, alle andere verhoudingen des menschen nieuw geregeld en tot haar oorspronkelijken staat teruggeleid. God is de eigenaar van den mensch en van al zijne bezittingen. De mensch is slechts rentmeester en heeft eenmaal rekenschap af te leggen, Lukas 16: 2, Matth. 25: 14 vv. Man en vrouw Ef. 5: 22, Tit. 2: 5, Col. 3: 18, ouders en kinderen, Ef. 6: 1—4, Col. 3: 20, 21, heeren en dienst-knechten, 1 Cor. 7: 21, 22, Ef. 6: 5—9, Col. 3: 22, overheid en onderdanen, Rom. 13: 1—7, 1 Tim. 2: 1, 2, 1 Petr. 2: 13—16 enz. worden in de ware verhouding tot elkander gesteld. De onderscheidingen in het maatschappelijk leven blijven dus bestaan, maar zij verliezen hare scherpte. Tegen rijkdom wordt overvloedig gewaarschuwd: Matth. 6: 19, 19: 23, 1 Tim. 6: 17—19 enz., maar armoede is geene deugd, en het natuurlijke is niet onrein in zich zelf, Mark. 7: 15 vv., Hand. 14: 17, Rom. 14: 14, 1 Tim. 4: 4. Arbeid wordt aanbevolen en daaraan voedsel en loon verbonden, Math. 10: 10, 1 Tim. 5: 18, Ef. 4: 28, 2 Thes. 3: 10. En Jezus neemt, Matth. 6: 25—34, voor de Zijnen uit het aardsche leven de angstige bezorgdheid weg. Omdat echter de herschepping de verschillende aardsche verhoudingen wel vernieuwt maar niet vernietigt, zoo blijft er eene ruime plaats voor den dienst der barmhartigheid over. Evenals de armen, Matth. 26: 11, Joh. 12: 8, Openb. 13: 16, zoo blijven allerlei ellendigen ten allen tijde met ons. Als de barmhartige Hoogepriester werd Jezus steeds met innerlijke bewegingen over die ellendigen bewogen. En onder alle Christelijke deugden heeft Hij die der barmhartigheid in het bijzonder aan zijne discipelen aanbevolen, Matth. 5: 17, Luk. 6: 36. Zelt door den Heere ontfermd geworden, 1 Petr. 2: 10, hebben zij op hun beurt deze ontferming aan anderen te bewijzen, Matth. 18: 33. In de gemeente werd daarom ook een eigen ambt voor den dienst der barmhartigheid ingesteld.

V. STELLINGEN.

1. De ongelijkheden, welke in alle opzichten tusschen de menschen bestaan, zijn in de Schepping, d. i. in den wil Gods zelven gegrond, en dienen juist om hun de vervulling hunner aardsche levenstaak mogelijk te maken.
2. De zonde heeft uit deze verscheidenheden de eenheid weggenomen, ze in tegenstellingen veranderd, en alle schepselen in eene vijandige houding tegenover God en elkander gesteld.
3. De herschepping wischt de, krachtens den wil van God bestaande verschillen niet uit, maar vernieuwt alle verhoudingen naar heur oorspronkelijke gestalte, door alle ding eerst in verzoende betrekking te stellen tot God.
4. Het groote algemeene beginsel voor de oplossing der sociale kwestie behoort naar de Schrift dat der gerechtigheid te zijn, d. i. de aanwijzing voor ieder schepsel van die plaats, welke het naar zijnen aard tegenover God en alle andere schepselen heeft in te nemen.
5. Het is daarom geheel in overeenstemming met de H. Schrift om:
  - a. den mensch niet slechts de voorbereiding voor zijne eeuwige bestemming maar ook de vervulling zijner aardsche levenstaak mogelijk te maken;

b. het onderscheid en verband van deze dubbele roeping door de instelling van den Sabbath naast de werkdagen ook op politiek terrein te handhaven;

c. van het kruis van Christus uit, dat de verzoening met God ons predikt, alle andere verhoudingen der menschen nieuw te regelen en in haar oorspronkelijke gedaante te herstellen; en meer bepaald op sociaal terrein;

d. armoede en ellende, vooral verarming, te voorkomen;

e. opeenhooping van kapitaal en grondbezit tegen te gaan, en ~~het~~ aan ieder mensch een zooveel mogelijk onbezorgd leven en „menschwaardig bestaan” te verzekeren.

6. De overheid, als dienaar van Gods geroepen om in de maatschappij het recht staande te houden, heeft de verplichting, om dit recht te toetsen aan en te baseeren op die eeuwige ~~beginselen~~ ^{principes} welke in het Woord Gods voor de verschillende levenskringen neergelegd zijn.

7. Daarnaast blijft er eene zeer groote plaats voor den dienst der barmhartigheid over, dewijl allerlei ellende steeds zal blijven bestaan en nooit door het recht kan weggenomen worden.

*in deze wettelijke verhouding
zal worden*

The following is a list of the names of the persons who have been appointed to the various positions in the office of the Secretary of the State of New York, for the year 1890.

Secretary of State: *[Name]*
Comptroller: *[Name]*
Treasurer: *[Name]*
Attorney General: *[Name]*
Surrogate: *[Name]*
Recorder of Deeds: *[Name]*
Register of Wills: *[Name]*
Commissioner of the Land Office: *[Name]*
Commissioner of the State Canal: *[Name]*
Commissioner of the State Prison: *[Name]*
Commissioner of the State Hospital: *[Name]*
Commissioner of the State Lunatic Asylum: *[Name]*
Commissioner of the State Almshouse: *[Name]*
Commissioner of the State Reformatory: *[Name]*
Commissioner of the State Normal School: *[Name]*
Commissioner of the State University: *[Name]*
Commissioner of the State College of Agriculture: *[Name]*
Commissioner of the State College of Forestry: *[Name]*
Commissioner of the State College of Veterinary Medicine: *[Name]*
Commissioner of the State College of Pharmacy: *[Name]*
Commissioner of the State College of Dental Surgery: *[Name]*
Commissioner of the State College of Music: *[Name]*
Commissioner of the State College of Art: *[Name]*
Commissioner of the State College of Design: *[Name]*
Commissioner of the State College of Architecture: *[Name]*
Commissioner of the State College of Engineering: *[Name]*
Commissioner of the State College of Law: *[Name]*
Commissioner of the State College of Medicine: *[Name]*
Commissioner of the State College of Pharmacy: *[Name]*
Commissioner of the State College of Dental Surgery: *[Name]*
Commissioner of the State College of Music: *[Name]*
Commissioner of the State College of Art: *[Name]*
Commissioner of the State College of Design: *[Name]*
Commissioner of the State College of Architecture: *[Name]*
Commissioner of the State College of Engineering: *[Name]*
Commissioner of the State College of Law: *[Name]*
Commissioner of the State College of Medicine: *[Name]*